

Rysunek „Złoty Pawilon w Kioto” Andrzeja Wajdy

- Autor Andrzej Wajda
- Czas powstania 13 listopada 1987
- Miejsce powstania Kioto, Japonia
- Wymiary wysokość: 20,5 cm, szerokość: 29,2 cm
- Numer inwentarzowy MSITJM0645
- Muzeum [Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha](#)
- Dostępność na wystawie „Podróż do Japonii” w Muzeum Manggha do 9 listopada 2014
- Tematy [miasto](#), [namalowane](#), [znane postaci](#)
- Technika [rysunek kredką](#), [rysunek tuszem](#)
- Materiał [papier](#)
- Data pozyskania 2006, dar Fundacji Kyoto-Kraków
- Prawa do obiektu Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha
- Prawa do wizerunków cyfrowych wszystkie prawa zastrzeżone, Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha

- Digitalizacja RPD MIK, projekt Wirtualne Muzea Małopolski Plus
- Tagi [Japonia](#), [Andrzej Wajda](#), [rysunek](#), [2D](#), [WMM Plus](#), [© wszystkie prawa zastrzeżone](#)

10 listopada 1987 roku Andrzej Wajda otrzymał Nagrodę Kyoto za całokształt swojej twórczości i działalności na polu humanistyki. W ciągu kilku dni, które spędził wtedy z tej okazji w Kioto, dawnej stolicy Japonii, naszkicował kilkanaście rysunków przedstawiających miejsca, w jakich przebywał. Wśród nich znajdują się dwa ujęcia Kinkakuji (z jap. „złoty pawilon”), wyjątkowego zabytku tego miasta. Nazwa budynku pochodzi od dekoracji ścian pokrytych płatkami złota. Zbudowano go w XIV wieku dla szoguna Yoshimitsu Ashikagi (1358–1408), a w kolejnych latach przekształcono w buddyjską świątynię. Kinkakuji był niszczony i odbudowywany. Ostatni raz podpalił go w 1950 roku młody mnich buddyjski, a jego historia stała się kanwą powieści Yukio Mishimy (1925–1970) zatytułowanej *Złoty Pawilon*. Budynek zrekonstruowano w 1955 roku, oddając wszystkie detale, w tym malowidła znajdujące się wewnątrz świątyni. Dziś jest on traktowany jako zabytek XIV wieku, ponieważ w rozumieniu japońskim ważne jest, że odtwarzając materię obiektu, przywrócono jego ducha.

Rysunek Andrzeja Wajdy przedstawia pawilon na drugim planie, za wielką sosną. Kontury zostały ujęte bardzo schematycznie, ale artysta dodał kolor, zaznaczając złoto pawilonu, zieleni i błękit igieł sosny i gdzieś tam odcienie jej kory. Ruchy kredki są rozmyte i nie mieszczą się w konturze, dając wrażenie obrazu widzianego w przelocie, tylko przez moment. Mimo że styl rysunku jest bardzo europejski, to kompozycja jest zdecydowanie japońska. Oba elementy ujęte są w tak zwanym uciętym kadrze. Na pierwszym planie znajduje się duży motyw, który przesłania główny temat obrazu. Takie rozwiązanie stosowali japońscy artyści, między innymi mistrzowie pejzażu — Hokusai (1760–1849) i Hiroshige (1797–1858). W serii Hokusai *Trzydzieści Sześć widoków góry Fuji* święta góra Japonii zawsze znajduje się na drugim planie lub w tle innego motywu — za wielką falą, szeregiem sosen lub fragmentem beczki. Hiroshige w serii *Sto widoków słynnych miejsc w Edo* umieszcza na pierwszym planie wielką śliwę, fragment mostu czy zbliżenie na nogę konia. Andrzej Wajda poszukiwał takiej perspektywy, by ujrzeć i narysować nieoczywisty w ujęciu turystycznym, ale bardzo japoński widok. Na swoim rysunku naszkicowanym w notesie umieścił również datę i miejsce powstania („13.XI.87, Kyoto.”) oraz swoją pieczęć wzorowaną na pieczęciach japońskich.

Zobacz także [inne rysunki Andrzeja Wajdy](#).

Opracowanie: Aleksandra Görlich (Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha), Redakcja WMM, © wszystkie prawa zastrzeżone